

HỒI 739

Nhất Thạch Nhị Điều

T rời vừa hứng sáng.

Trong nghị chính sảnh của hoàng cung thành Lạc Dương, Lý Thế Dân nghe Từ Tử Lăng báo tin xấu xong, thần sắc bình tĩnh lạ thường, chỉ có ánh tinh quang trong mắt lấp lánh, thể hiện bản sắc của bậc chủ soái đối diện với thiên quân vạn mã của địch mà không hề e ngại.

Suy nghĩ một lát, y trầm giọng thốt: "Trước khi xuất chinh lần này, phụ hoàng đã chủ trì hội nghị với ta, Thái tử và Tề vương, ta đề nghị cùng Thiệu soái liên minh chống lại Kim Lang quân. Phụ hoàng có vẻ nghiêng theo ý ta, nhưng Thái tử phản đối, đòi nghị hòa với Đột Quyết, mời Tất Huyền đến Trường An. Lúc đó Tề vương, Bùi Tịch cũng thuận thế hòa theo quyết định này."

Từ Tử Lăng thắc mắc: "Người Đột Quyết đã có ý xâm chiếm Trung nguyên, sao Kiến Thành lại nắm chắc rằng Tất Huyền chịu nhận lời mời?"

Lý Thế Dân cười khổ: "Chắc là do Triệu Đức Ngôn xe chỉ luân kim, mục đích nhằm đối chọi với ta. Lúc đó Thái tử nổi, người Đột Quyết định xâm chiếm Trung thổ vì thèm muốn của cải và mỹ nữ, chỉ cần chúng ta bàn thảo điều kiện với Tất Huyền, thỏa mãn yêu cầu của Hiệt Lợi, hắn sẽ từ bỏ ý định đánh xuống phía nam. Đó chẳng qua là si nhân thuyết mộng, càng hoang đường hơn nữa khi chính miệng Thái tử nói nếu như Đột Quyết thật sự đánh xuống miền nam, thì Đại Đường ta sẽ phải dời đô lánh nạn."

Từ Tử Lăng vẫn chưa rõ hỏi tiếp: "Triệu Đức Ngôn dẫn dắt bằng cách nào mà khiến Kiến Thành dám nói ra chuyện đó, tiểu đệ muốn biết Thái tử dựa vào đâu thuyết phục được lệnh tôn rằng Tất Huyền sẽ đồng ý?"

Lý Thế Dân đáp: "Lý do của y là Tất Huyền sẽ rất hứng thú gặp gỡ Phó Dịch Lâm. Trong trận chiến Long Tuyền, thông qua việc của Bái Tử Đình, Cao Lệ và Đột Quyết đã âm thầm tử thí. Cao Lệ lúc đó chịu lép, nếu Tất Huyền lần này có thể dùng võ công áp đảo Phó Dịch Lâm, thì tổn hại của Cao Lệ càng khó mà tưởng tượng được. Bởi vậy nên Tất Huyền chắc không chịu bỏ qua cơ hội này."

Từ Tử Lăng chau mày: “Chả lẽ Kiến Thành không nghĩ đến dù tình thế phát triển như thế nào, việc Hiệt Lợi xâm chiếm xuống phía nam cũng như tên đã đặt lên dây cung, không thể không bắn ra.”

Lý Thế Dân nói: “Việc Thái tử sợ nhất không phải là người Đột Quyết mà e ngại ta bề ngoài lấy có chống ngoại địch còn bên trong thâm tóm hết binh quyền, thành ra mới chủ trương nhường Đột Quyết.”

Từ Tử Lăng lại thắc mắc: “Lệnh tôn xuất thân tướng môn, thông hiểu binh pháp, lẽ ra phải có chủ kiến, sao lại dễ dàng bị người khác dắt mũi?”

Lý Thế Dân buồn bã: “Từ lúc lấy được Trường An, lên ngôi hoàng đế, phụ hoàng đã thay đổi quá nhiều, nói thẳng ra là nhút nhát hẳn đi, chỉ muốn giữ được những thứ đang có trước mắt. Trên chiến trường chỉ có hai kẻ khiến phụ hoàng sợ hãi là Tống Khuyết và Hiệt Lợi, còn lại người đều không để tâm. Chỉ cần Hiệt Lợi chịu ngừng can qua, ta tin rằng phụ hoàng sẽ chấp nhận bất cứ giá nào.”

Từ Tử Lăng vui mừng: “Vậy là được rồi!”

Lý Thế Dân kinh ngạc: “Tử Lăng đã nghĩ được biện pháp gì để đối phó chăng? Thật ra nếu ta không cho phụ hoàng biết ta tiếp xúc với các vị, thật sự đã phạm tội khi quân, không phải chỉ một bức mật hàm tiên phát chế nhân là vượt qua ải này được đâu.”

Từ Tử Lăng nói: “Tiểu đệ có kế một đá ném hai chim, dầu sao lệnh tôn cũng là người quen cầm binh xuất chinh, chắc chắn sẽ hiểu rằng chỉ có một cách buộc Hiệt Lợi rút lui là liên minh với Thiệu Soái quân. Cho nên chỉ cần bọn ta có phương pháp đáng tin cậy ứng phó được uy hiếp của liên quân Tái ngoại, ắt sẽ khiến lệnh tôn gạt hết những phản đối của Kiến Thành, Nguyên Cát mà chấp nhận ý kiến của huynh.”

Lý Thế Dân cả mừng nói: “Xin Tử Lăng cứ nói!”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Nếu Khấu Trọng đích thân đến Trường An, làm ra vẻ như bàn bạc đình chiến với lệnh tôn, tỏ rõ cho Hiệt Lợi biết quân Đại Đường và Thiệu Soái quân sẽ liên minh với nhau để đối phó với hãn, Hiệt Lợi có còn dám đánh xuống phía nam không? Hơn nữa trong liên quân Tái ngoại có nhiều huynh đệ từng sánh vai tác chiến với Khấu Trọng, chẳng hạn như Đột Lợi và huynh đệ Cổ Nạp Đài, như vậy lòng quân của Hiệt Lợi sẽ dao động mạnh. Nếu lệnh tôn chấp nhận mọi giá để đánh lui quân ngoại tộc, lẽ nào lại từ chối?”

Lý Thế Dân nhíu mày: “Đề nghị của huynh tuy có vẻ táo bạo nhưng khả thi, có điều ta không nên đề cập điều đó trong thư.”

Từ Tử Lăng nói: “Do Phong Đức Di hoặc Lý Thần Thông đề nghị thì thế nào? Như thế có thể chỉ ra thành ý của Khấu Trọng.”

Lý Thế Dân hỏi: “Còn một con chim nữa là gì?”

Từ Tử Lăng giải thích tiếp: “Đương nhiên là Kiến Thành và Nguyên Cát, khiến kế hoạch mượn tay người Tây Đột Quyết hành thích huynh trên đường trở về đã tan vỡ, buộc phải tử thối với bọn ta tại Trường An. Trước mắt, nếu huynh và bọn ta công khai liên thủ, họ chỉ đành liều một ván dốc hết vốn liếng ra để tiêu diệt bọn ta. Kế này vừa khiến lệnh tôn bỏ qua tội khi quân của huynh, lại còn có thể phản công Kiến Thành và Nguyên Cát, đúng là một công đôi việc.”

Lý Thế Dân chăm chú nhìn gã một lúc, rồi nắm tay gã nói: “Trưa ngày kia mật thư của ta sẽ trực tiếp giao vào tay phụ hoàng. Tử Lăng có đủ thời gian chuẩn bị không?”

Từ Tử Lăng đáp: “Tiểu đệ lập tức trở về, nhưng ngày kia mới đến Trường An, lúc đó sẽ tùy tình hình mà bố trí. Hy vọng Khấu Trọng đã thuyết phục thành công Lý Thần Thông, nếu không sẽ vô cùng tai hại.”

Lý Thế Dân nói: “Hoàng thúc là người hiểu lý lẽ, chẳng những biết con người của ta mà càng hiểu Khấu Trọng và Tử Lăng huynh là người như thế nào, chắc chắn sẽ biết phải chọn lựa như thế nào.”

oOo

“Cộc! Cộc! Cộc!”

Khấu Trọng uể oải ngồi dậy, cất tiếng: “Mời Hi Bạch vào. Mới sáng sớm đã trở về, đêm qua người không ngủ sao?”

Hầu Hi Bạch tiêu tiêu sái sái bước vào phòng, ngồi xuống mép giường, cười nói: “Lão ca người thật là thánh tai, hơn nữa tính cảnh giác rất cao, từ xa đã nghe ra là tiểu đệ.”

Khấu Trọng nhìn y kỹ càng, hân hoan thốt: “Chúc mừng tiểu tử nhà ngươi, tinh thần rất đầy đủ, mặt mày rõ ràng, rõ ràng đã tiến bộ hơn nhiều.”

Hầu Hi Bạch đáp đầy cảm xúc: “Mấy ngày nay ở bên cạnh Thạch sư phụ thật giống như lúc trước, người yêu thương tiểu đệ hơn nhiều, không điều gì không dạy, khiến tiểu đệ

được chiều mà dâm sợ hãi. Bây giờ tiểu đệ đã tu dưỡng đầy đủ, chỉ muốn phát tiết ra, có việc gì cứ giao cho tiểu đệ giã gân giã cốt.”

Khấu Trọng tung chăn, ngồi sòng vai với Hầu Hi Bạch, cười nói: “Có ngay thôi! Nhưng ta phải làm rõ một chuyện trước, mấy ngày nay lão Thạch dạy thêm cho ngươi, phải chăng là muốn ngươi đi thu thập tên súc sinh Dương Hư Ngạn.”

Hầu Hi Bạch nhún vai đáp: “Thạch sư phụ không hề nhắc đến Dương Hư Ngạn. Nói thẳng ra, tiểu đệ không đoán nổi lòng dạ của sư phụ, thậm chí người vui hay buồn đệ cũng chẳng biết.”

Khấu Trọng cảm thấy vô cùng đau đầu: “Mấy ngày nay ta và Tử Lăng luôn nghĩ cách đối phó với lệnh sư, làm thế nào để không cần đấu một trận sinh tử mà khiến ông ta ngoan ngoãn ngừng tay, cuối cùng còn nghĩ đến việc phải nhờ Thanh Tuyên, cụ thể thế nào ta vẫn đang suy nghĩ.”

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên: “Chẳng phải bọn ta giúp đỡ sư phụ hành thích Triệu Đức Ngôn hay sao?”

Khấu Trọng đáp: “Chuyện này kể ra thì dài, sự việc đã có đột biến. Bây giờ ta phải vào hoàng cung có việc, ngươi cứ nghỉ ngơi thoải mái, đêm nay ngươi phụ trách theo dõi Hương Quý, ta phải bí mật gặp mặt Lý Thần Thông. Còn chi tiết thế nào ngươi cứ hỏi Lôi đại ca sẽ biết rõ.”

oOo

Từ Tử Lăng về đến Tư Đồ phủ lúc Khấu Trọng đang ăn sáng cùng Nhậm Tuấn và Đồng Đồng.

Khấu Trọng lo lắng hỏi ngay: “Tình hình như thế nào?”

Từ Tử Lăng ngồi xuống phía đối diện, Nhậm Tuấn và Đồng Đồng đưa đồ đến cho gã. Gã mỉm cười: “Mọi chuyện đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu gió đông.”

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Phúc Vinh gia Nhậm Tuấn. Nhậm Tuấn hiểu ý liền cùng Đồng Đồng lui khỏi nội đường.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: “Những người khác đi đâu cả rồi?”

Khấu Trọng đáp lời gã: “Đêm qua Lôi đại ca lên một con thuyền lớn trên Hoàng Hà quyết thư hùng với một cao thủ đồ giới có thể là Hương Quý, thử xem có lấy lại được Thượng Lâm uyển hay không? Tuy có cao thủ Hoàng Hà bang toàn lực bảo vệ, nhưng ta cũng không yên tâm lắm cho nên nhờ Tống nhị ca và Tra Kiệt cùng một số huynh đệ đi theo âm thầm bảo vệ, còn Tiểu Hầu phụ trách theo dõi Hương Quý. Con bà nó, người có tin tức gì tốt không? Thiếu gió đông là cái củ cải gì?”

Từ Tử Lăng chau mày: “Mới sáng sớm mà người nói những lời thô tục thế à?”

Khấu Trọng cười hề hề: “Ta đang hưng phấn quá độ. Đêm qua ta và Lý Thần Thông nói chuyện rất tâm đầu ý hợp, thì ra lão vẫn có lòng muốn giúp đỡ Lý tiểu tử nhưng vì tình thế bất lợi nên giấu kỹ trong lòng.”

Từ Tử Lăng cả mừng nói: “Gió đông đến rồi!”

Rồi gã kể lại kế hoạch đã bàn kỹ với Lý Thế Dân, cuối cùng kết luận: “Thái Hành Song Kiệt bọn ta phải nghĩ cách thoát thân, quay về là Dương Châu Song Long, nhưng không được làm người ta nghi ngờ đến Phúc Vinh gia, vậy mới không lo bị người khác bóc trần thân phận.”

Khấu Trọng chắc lưỡi: “Người cũng lớn gan thật, làm thế chẳng khác gì đem dâng cơ hội ngằm nắm có một cho người ta hại mình. Nếu như Lý Uyên nổi ác tâm muốn thịt bọn ta và Lý tiểu tử, mở quốc yến khoản đãi Hoàng cung rồi sắp xếp sẵn năm trăm tay đao phủ phục kích thì bọn ta làm sao đây?”

Từ Tử Lăng ung dung nói: “Lý Uyên không ngốc như vậy đâu, bởi lão không có gan trả nổi cái giá đó. Lúc đó chẳng những thiên hạ đại loạn, nội bộ Lý Đường càng bất ổn, người Đột Quyết đánh xuống miền nam. Bọn Đột Lợi sẽ rêu rao lấy có trả thù cho bọn ta mà đánh Lý Đường, hơn nữa ai dám bảo đảm chắc chắn sẽ thu thập được bọn ta? Đừng quên rằng lần này theo bọn ta về Trương An còn có ba đại cao thủ là lão Bạt, lão Hầu, lão Âm, bọn ta há dễ xoi như thế sao?”

Khấu Trọng cười ha hả: “Có lý lắm, có lý lắm. Chỉ cần đi ra ngoài phố mà không phải đeo mặt nạ nữa là ta cảm tạ trời đất rồi. Con bà nó, bọn ta chia nhau thông báo cho Lý Thần Thông và Phong Đức Di, để họ thuận nước đẩy thuyền, góp chút sức hoàn thành đại sự. Ồ! Về rồi!”

Lôi Cửu Chỉ lầm lì bước vào nội đường ngồi xuống, hai gã thấy không ổn, vội rót trà mời y, rồi nhìn y chăm chăm.

Lôi Cửu Chỉ lắc đầu: “Rượu!”

Khấu Trọng an ủi: “Đừng để sự được mất nhất thời trong lòng, sớm muộn gì bọn ta cũng đòi lại cả vốn lẫn lời, cần gì mượn rượu giải sầu?”

Từ Tử Lăng hỏi: “Có phải Hương Quý ra tay không?”

Lôi Cửu Chỉ gạt đầu, đột nhiên bật cười ngặt nghẽo, cười đến chảy nước mắt.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ chẳng lẽ y thua một trận mà đã nổi điên rồi sao.

Lôi Cửu Chỉ quát: “Ai bảo ta thua!”

Khấu, Từ lại đưa mắt nhìn nhau.

Lôi Cửu Chỉ ngoác miệng cười vui vẻ, nhưng vẫn cố ra vẻ ung dung nói: “Con bà nó! Hương Quý tưởng ta nghe súc sắc không bằng y, nào ngờ ta vừa hiểu được Vong Đồ đại pháp, thắng đến nỗi y tái mặt, không chỉ thu hồi lại được Thượng Lâm uyển với giá mười vạn lượng hoàng kim, lại còn thắng hơn bảy vạn lượng. Ta uống rượu không phải giải sầu mà chúc mừng đã trùng chấn hùng phong, lúc trước là Nam Lôi Bắc Hương, bây giờ chỉ còn Nam Lôi, không có Bắc Hương. Con bà nó, các đệ nói có nên uống rượu chúc mừng không?”

oOo

Lý Uyên đương nhiên chẳng còn lòng dạ nào xem đánh mã cầu. Từ, Khấu phụ trách huấn luyện đội mã cầu, nhưng vì thành viên phải do Lý Uyên đích thân chọn lựa từ cấm vệ, mà Hoàng thượng không rảnh, đội mã cầu đương nhiên không thành lập. Hai gã vui mừng xin phép Trình Mạc rời cung, Trình Mạc không dám đắc tội với hai hồng nhân ở bên cạnh Hoàng thượng, nên dù cảm thấy yêu cầu của hai gã hơi quá nhưng vẫn phải chấp nhận.

Vừa mới đặt chân lên Hoàn Quán quảng trường trước mặt đã thấy Kiều Công Sơn và Nhĩ Văn Hoán cưỡi ngựa chạy tới, từ xa ôm quyền chào hỏi.

Khấu Trọng thấy sắc của Nhĩ Văn Hoán vẫn nhợt nhạt, biết hắn chưa khôi phục lại sau khi chịu khổ hình của Bạt Phong Hàn, nhưng vẫn ra vẻ lo lắng hỏi han, nói rằng nhị vị đại nhân đúng là anh hùng hảo hán, mà anh hùng đương nhiên không qua được ái mỹ nhân, nhưng sức khỏe mới là quan trọng nhất, nếu không có sức khỏe thì làm anh hùng gì được.

Từ Tử Lăng cười thầm trong lòng, tự hiểu tâm tình Khấu Trọng đang tốt, nên mới hí lộng Nhĩ Văn Hoán, khiến y dở khóc dở cười.

Nhĩ Văn Hoán ngẩn người, hướng sang Kiều Công Sơn cười khở: "Kiều đại nhân bán đứng ta! Sao lại đem chuyện xấu của ta tuyên truyền khắp nơi?"

Kiều Công Sơn cả cười: "Mọi người đều là huynh đệ! Người ta nói làm quỷ cũng phong lưu, đâu phải là chuyện xấu."

Khấu Trọng gật đầu phụ họa: "Đúng vậy! Thậm chí còn là chuyện vinh quang nữa."

Từ Tử Lăng không nén nổi bật cười, hai người Kiều Nhĩ lại càng cười lớn, Khấu Trọng quả thực rất biết cách ba hoa.

Nhĩ Văn Hoán hỗn hển nói: "Con bà nó! Cái thứ vinh quang này đúng là có điểm tà môn, sao ta không nhớ điều gì cả." Nói xong, trên gương mặt tái nhợt chợt xuất hiện thần sắc kinh dị bất định.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu không ổn, nếu hấn nhớ lại kẻ hành hình là Khấu, Bạt hai người thì thật không hay.

Khấu Trọng vội vàng lấp liếm: "Sao bọn ta không ra ngoài cung kiểm chỗ nào uống rượu chuyện trò?"

Từ Tử Lăng biết gã đã động sát cơ, thầm than trong lòng nhưng cũng hiểu đây là biện pháp duy nhất.

Kiều Công Sơn cười lớn: "Đương nhiên là ngươi không nhớ rồi."

Nhĩ Văn Hoán lúng túng: "Kiều đại nhân thấy có gì không ổn sao?", rồi hướng sang hai gã nói: "Hôm nay bọn ta không có thời gian, nhưng đã có hẹn với Trì gia, đêm nay cùng vui chơi, không say không về, hẹn nhau giờ Dậu tại khu tây Phúc Tự lâu. Thanh cô nương cũng đến nữa."

Nói xong liền quay đầu đi về hướng Đông cung.

Hai gã thầm gật mồ hôi lạnh, vội vàng rời cung.

Hai gã ra đến Chu Tước đại nhai, Khấu Trọng mới lên tiếng: "Suýt chút nữa là bị lão Nhĩ làm hỏng kế hoạch đường đường chính chính trở lại Trường An, may mà lão Kiều gạt ngang. Thế sự đúng là khó lường, cứ tưởng bọn ta không đánh Trường An, thì có thể mang thân phận chân chính mà đường hoàng trở lại. Chúng ta đi dạo một chút không?"

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, rảo bước theo dòng người ngựa náo nhiệt trên đường Chu Tước.

Khấu Trọng thở dài: "Kế hoạch đã thay đổi, chuyện của Thạch Chi Hiền càng khó giải quyết hơn. Sự thật chuyện gì dính đến lão cũng lắm vấn đề, không biết người có ý kiến gì không."

Từ Tử Lăng cười khở: "Chắc hẳn sư công sẽ tìm bọn ta tính sổ, trận quyết chiến giữa Tất Huyền với lão Bạt sẽ tiến hành sớm hơn. Những chuyện này nhà Đường không thể nào ngăn cản được, cũng không xen vào được."

Khấu Trọng rầu rĩ: "Còn một việc nữa là ta không thể tránh né Thượng Tú Phương. Ôi! Ta thật có lỗi với nàng. Nếu có cách nào đó không làm nàng đau lòng, dù khó khăn đến mấy ta cũng phải làm. Trời ơi! Ta giải thích với nàng thế nào đây? Người nghĩ Ngọc Trí có chịu chấp nhận nàng không?"

Từ Tử Lăng trầm ngâm một lát rồi đáp: "Thượng Tú Phương và Sở Sở có điểm khác nhau rất lớn, vì người gặp Sở Sở đầu tiên, thêm vào mối quan hệ giữa Tố tử, ắt Ngọc Trí chỉ cảm thấy người là người trọng tình nghĩa. Nhưng nếu người nói với nàng là trong lòng còn có Thượng Tú Phương, như vậy mối quan hệ giữa người với Ngọc Trí sẽ tạo thành đổ vỡ không lường được. Có lẽ cũng giống tình trạng giữa Tống Khuyết với Phạm Thanh Huệ, nếu Ngọc Trí biết rằng nàng không nhận được toàn bộ tình yêu của người thì hậu quả khó đoán lắm."

Khấu Trọng vỗ vai Từ Tử Lăng, buồn bã nói: "Huynh đệ! Ta rất đau khổ! Ta thật không biết đối mặt với Thượng Tú Phương thế nào, nàng là hảo nữ tử đẹp người đẹp nết, có tấm lòng vĩ đại khiến cả trời và người đều cảm động, ta làm sao nỡ gây tổn thương cho nàng?"

Từ Tử Lăng trầm giọng: "Người có tin vào số phận không?"

Khấu Trọng ngơ ngác lắc đầu: "Ta không biết! Thật sự không biết! Chuyện đời ly kỳ xảo diệu vượt xa tưởng tượng, đến nỗi người ta không thể tin được, ta không thể trả lời khẳng định được."

Từ Tử Lăng nói: "Tất cả cứ thuận theo tự nhiên, xem ông trời an bài thế nào. Như vậy trong lòng sẽ thoải mái hơn."

Khấu Trọng chợt cắt ngang: "Còn một người bọn ta phải đối mặt, là Khả Đạt Chí, trong tình huống này bọn ta và y định bạn khó phân, thật sự đau đầu."

Từ Tử Lăng cười khố: “Đừng nghĩ ngợi xa xôi, đợi khi Lý Uyên quyết định rồi mới tính. Bây giờ Trì Sanh Xuân không những mất Thượng Lâm uyển mà còn thua một số tiền khá lớn, chắc chắn đành phải mạo hiểm, bắt hai tên tiểu tử bọn ta, nếu không cần gì phải xuất động Bạch Thanh Nhi?”

Khấu Trọng nói: “Đêm nay do Lăng thiếu gia ra tay, dạy cho Trì Sanh Xuân thêm một bài học nữa, thắng thêm một món lớn. Ta hy vọng mau chóng nhìn thấy bộ mặt khi trộm gà không được còn mất luôn năm thóc của ư.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Người đã có cách để Thái Hành Song Kiệt công thành thân thoái chưa?”

Khấu Trọng cười khố nói: “Đột nhiên biến mất tăm tích, e rằng người ta sẽ nghi ngờ, hơn nữa phải xem Thạch Chi Hiên có vạch trần bọn ta không. Hôm đó ta đi gặp Liễu Không, ông ta hứa sẽ báo cho Thanh Tuyền biết, nói với nàng rằng Lăng thiếu gia hy vọng nàng lập tức về Trường An. Nhưng cả đi cả về cũng phải mất tám ngày đến mười ngày, bọn ta có cách nào làm Thạch Chi Hiên chịu ngồi yên, đừng nghi ngờ không?”

Từ Tử Lăng đáp: “Đối với Thạch Chi Hiên ta thật không dám bảo đảm, chắc lão không tin lời bọn ta.”

Khấu Trọng tiếp: “Điều duy nhất có lợi cho bọn ta bây giờ là Thạch Chi Hiên không có tai mắt trong triều đình nhà Đường, cho đến khi Lý Uyên công khai mời bọn ta đến Trường An, lão mới biết bị bọn ta chơi xỏ, cho nên bọn ta phải đối phó với lão trước khi lão hiểu ra. Nếu không, chỉ cần lão học theo cách của bọn ta, viết khắp nơi rằng Thái Hành Song Kiệt chính là Từ Tử Lăng và Khấu Trọng giả trang, ắt bọn ta khó tránh tai họa.”

Từ Tử Lăng ngẫm nghĩ rồi nói: “Lần này lão Thạch thay đổi quá nhiều.”

Khấu Trọng thắc mắc: “Cái gì thay đổi quá nhiều?”

Từ Tử Lăng đáp: “Từ khi ư nghe Thanh Tuyền thổi tiêu, nhìn thấy nét mặt của nàng, ta cảm thấy Thạch Chi Hiên không phải Thạch Chi Hiên như trước nữa, còn cụ thể thế nào ta không thể nói ra được.”

Khấu Trọng hỏi: “Thế thì đã sao?”

Từ Tử Lăng trầm ngâm một lúc rồi nói: “Bây giờ Thạch Chi Hiên không còn gì nữa, chỗ dựa duy nhất là ma công tuyệt thế. Nếu bọn ta có thể phá Bất Tử ấn pháp, không biết lão có nảy sinh ý định quy ẩn hay không?”

Khấu Trọng gật đầu: “Chỉ cần khiến lão không thể thoát thân, lại không thể giết bọn ta, đồng nghĩa với việc ta phá Bất Tử ấn pháp của lão. Chẳng phải ngươi muốn đấu với lão một trận trước khi Thanh Tuyền tới hay sao? Bây giờ đôi bên vẫn thân thiết nhau, buộc lão quyết chiến sinh tử, hình như không thỏa đáng lắm.”

Từ Tử Lăng nói: “Để ta suy nghĩ kỹ đã, đến Nam môn rồi! Về nhà thôi!”

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>